

Розділ 1

Стажисти Інституту Часу

— Ти збожеволів! — Даша вражено подивилася на новий мінілітак, у якому Микита приземлився біля її будинку.

Парубок вийшов із кабінки та задоволено подивився на літальний апарат.

— Він такий, як той, на якому ми верталися з Валентином з африканської савани. Між іншим, остання модель. Зовні звичайний мінілітак, а двигун дозволяє літати на величезні відстані з божевільною швидкістю і водночас, з мінімальними витратами енергії.

— Валентин — заступник директора Інституту Часу, тож може собі такий дозволити, — уперто промовила Даша, — а ми — напевно, ні.

Микита скося поглянув на кохану. Він ніяк не наважувався сказати, що взяв його тільки випробувати. На купівлю літака в хлопця все ще не вистачало грошей, хоча й зовсім трішки.

— Сідай, покатаю, — запропонував він, обмірковуючи, як сказати решту.

Закохані сіли в мінілітак і злетіли в небо з такою швидкістю, що в дівчини перехопило подих. Минуло двадцять хвилин, і вони приземлилися на пустельному пляжі біля моря. Микита першим вискочив із кабіни, але замість

того, щоб просто подати Даші руку, підхопив дівчину й відніс до води. Море було холодне, проте мандрівниця не стрималася й, сівши на березі, роззулася та занурила ноги у воду. Даша оперлась на лікті і відкинула назад голову. Їй було дуже добре, дівчина майже забула, що завтра вранці доведеться повертатися в Інститут Часу.

У двох молодих стажистів відділу мандрівників завершувалася відпустка. Майже два з половиною тижні, які вони провели біля гірського озера, промайнули, наче мить, і вчора Даша з Микитою повернулися додому.

Хоча за час відсутності дівчина дуже скутила за Нессі — своїм домашнім комп'ютером і другом, — вона не могла не думати про те, що завершення відпустки — це початок другого курсу навчання стажистів-мандрівників. Отже, на них чекають недосипи і заняття до упаду під керівництвом консультанта й за сумісництвом заступника директора Інституту Валентина Михайловича, а також складні іспити та, врешті-решт, нова подорож у минуле.

Даша була впевнена, що консультант ставився до них надто суворо, і передусім через те, що вони були наймолодшими мандрівниками Інституту Часу. Коли Микиту й Дашу зарахували в штат, дівчині ледве виповнилося двадцять два, а хлопцеві — двадцять п'ять. Їх узяли на роботу, незважаючи на те, що майже дев'яносто років тому, в 2159 році, було ухвалено рішення брати на посаду мандрівників лише тих осіб, які досягли двадцятивосьмирічного віку. За незначний на той час термін існування Інституту чимало подорожей завершилися трагічно. Юні й палкі дослідники минулого намагалися врятувати когось, хто мав померти, а натомість гинули самі чи ставали причиною смерті колеги. Тому й було вирішено обмежити вік мандрівників.

Проте директор Інституту Часу Петро Миколайович наважився порушити цю вимогу, бо під час студентської подорожі Даша з Микитою випадково потрапили в далеке минуле, де відкрили зниклу цивілізацію. Та не тільки це вплинуло на рішення керівника. Петра Миколайовича

вразило, що недосвідчені студенти-дипломники не лише зуміли вижити в небезпечному минулому, а ще й привезли звідти безцінний матеріал.

Однак успіхи юних стажистів зовсім не вразили Валентина Михайловича і вже, напевно, не зробили його поблажливим до Даші з Микитою. Перший курс навчання здався дівчині гіршим за будь-яку, навіть найнебезпечнішу, подорож, і вона не чекала, що другий буде кращим. Та заняття мали розпочатися тільки завтра, а сьогодні закохані все ще були вільні й завдяки несподіваному придбанню Микити опинилися на пустинному березі моря. Хлопець сів поруч із дівчиною і ніжно поцілував її в шию, потім іще й ще...

— Дашо, може, все ж таки залишимо його? — несміливо попросив він.

Мандрівниця підняла голову й здивовано глянула на парубка.

— Микито, ти про що? — запитала вона, романтична подорож була безнадійно зіпсована.

Хлопець зітхнув.

— Про новий мінілітак.

Дівчина знову подивилася на нього й відчула величезне бажання вбити коханого та підірвати літальний апарат. Вона хотіла встати, але Микита схопив її за руку.

— Дашо, будь ласка, вислухай мене, — заблагав хлопець. — Якщо ти відмовиш, то завтра мені доведеться повернути його, втративши за такої умови третину внесеного авансу.

— А я тут до чого? — дівчина ніяк не могла збагнути, навіщо він це говорить. Вона розуміла лише одне, коли поруч був новий надшвидкісний мінілітак, романтиком Микита ставав нікудишнім.

— Для того, щоб купити його, — мандрівник майже випалив підготовлену заздалегідь відповідь, — я продав не тільки свій старий мінілітак, а й квартиру, тож тепер, якщо ти не пустиш мене до себе, в мене залишиться тільки помешкання в Інституті Часу. Але справа навіть не в цьому.

Микита постарався не робити паузи, щоб не дозволити Даші прокоментувати його дії, поки він не договорить.

— Річ у тому, — продовжував він, — що навіть після того, як я вигріб із рахунку всі заощадження, зароблені більше ніж за пів року в Інституті Часу, мені однаково не вистачило грошей. Я хотів узяти кредит, але в банку сказали, що робота мандрівника надто ненадійна й багато хто звільняється раніше, ніж може погасити борг, а зарплати в Інституті такі, що в разі потреби його співробітники можуть обійтися і без позики. Та якщо я все ж хочу її отримати, то мені потрібен поручитель: директор або заступник директора мого відділу. Я вже збирався поговорити з Валентином, коли Нессі сказав, що в тебе на рахунку достатньо грошей. От я і подумав, може, ти вкладеш непотрібні тобі зараз кошти в покупку мінілітака?

Хлопець замовк і вперше наважився подивитися Даші в очі. Дівчина теж мовчала. Але вона думала не над пропозицією Микити, а про те, як сумно завершилася ця несподівана романтична подорож.

— Треба було зовсім збожеволіти, — нарешті сказала Даша, — щоб заради примхи продати квартиру й мінілітак.

— Отже, ні? — тремтячим голосом запитав парубок.

— Отже, так, — відповіла мандрівниця.

Не можна сказати, що це рішення порадувало її, але гроші не мали значення, коли йшлося про те, щоб зробити щасливим коханого.

Микита скрикнув від радості й кинувся цілувати Дашу. Дивлячись на його сяйливе від задоволення обличчя, дівчина теж відчула себе щасливою.

Микита акуратно поставив мінілітак на стоянці для транспорту мандрівників і, утішно оглянувши його, подивився на інші літальні апарати. Таких, як у нього, було тільки два. Хлопець відразу впізнав мінілітак, який